

Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΩΣ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ολέθρια σάρκα. Του δόλιου ελίαρ κύμα σκοτεινό '

σάρκα φρικτή, ρίζα των πολύμορφων παθών.

Ολέθρια σάρκα, φίλη του εδώ κόσμου που κυλάει '

σάρκα φρικτή ' αντίπαλε της ουράνιας ζωής.

«Κατά σαρκός», ποίημα αγίου Γρηγορίου Θεολόγου ¹.

του Ιωάννη Ν. Μαρκά,

πτυχιούχου θεολογίας Α.Π.Θ.

Α' ΜΕΡΟΣ: ΕΙΣΑΓΩΓΗ

❖ **Περί ομοφυλοφιλίας: ένα λυμένο ζήτημα εξ επόψεως ορθοδόξου.**

Το θέμα περί ομοφυλοφιλίας, το οποίο θα πραγματευτεί η παρούσα εργασία, είναι ένα θέμα λυμένο εξ επόψεως ορθοδόξου θεολογίας και ζωής από καταβολής κόσμου, με την πλέον έγκυρη γνωμοδότηση του ίδιου του Θεού ως Δημιουργού-Κατασκευαστή της ανθρωπίνης φύσεως και κατόπιν των Αγίων Προφητών και Πατέρων που ασχολήθηκαν με τη σειρά τους απλανώς και αλαθήτως με το εν λόγω θέμα. Συνεπώς, η παρεμβατική, ας μου επιτραπεί αυτός ο όρος, τούτη εργασία, δεν έχει τη ψευδαίσθηση πως κομίζει κάτι νέο ή πρωτότυπο στο χώρο της ορθοδόξου θεολογίας, τουναντίον έχει την πλήρη επίγνωση πως παραβιάζει ανοιχτές θύρες επί του συγκεκριμένου ζητήματος. Πολύ εύλογα επομένως μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος καλόπιστος αναγνώστης, προς τι λοιπόν αυτή η εργασία-παρέμβαση; Και ποιό το όφελος της υπενθυμίσεως βασικών όρων της χριστιανικής ηθικής εξ επόψεως ορθοδόξου;

Εδώ ακριβώς είναι το ζητούμενο και η απάντηση μαζί ' πως δηλαδή ενώ έχουμε να κάνουμε με ένα κατεγνωσμένο αμάρτημα, διότι περί αμαρτήματος πρόκειται και μάλιστα βαρύτετου, όπως θα καταδειχθεί εκτενώς στην παρακάτω σχετική ανάλυση, εντούτοις στη σημερινή εποχή της γενικευμένης αποστασίας που διάγουμε, επιχειρείται από τα γνωστά νεοταξικά κέντρα και διευθυντήρια, όχι

---

¹ PG 37, 1377

μόνο η απενοχοποίησή του, αλλά και η θεσμική του αναγνώριση ως ανθρώπινο δικαίωμα, μάλιστα δέ **–κι αυτό είναι το προκλητικότερο όλων–** ως μιας οντολογικής και φυσιολογικής καταστάσεως του ανθρώπινου είδους ² . Η πρωτοφανής αυτή προπαγάνδα, που αγγίζει τα όρια της υστερίας, δυστυχώς στις μέρες μας φαίνεται να κερδίζει διαρκώς έδαφος, ακόμα και σε –τουλάχιστον μέχρι πρότινος– ορθόδοξες κοινωνίες όπως η ελληνική, κατά βάσιν για ένα πολύ σημαντικό λόγο. Διότι έχει εξασθενήσει κατά πολύ το κριτήριο της ορθοδόξου αυτοσυνειδησίας σε θέματα πίστεως-δογματικής συνειδήσεως και ζωής. **Χάνουμε αργά αλλά σταθερά την ορθοπραξία μας, διότι χάνουμε την ορθοδοξία μας.** Σε τούτη την αλλοτρίωση του ορθοδόξου dna μας, καθοριστικό ρόλο έπαιξε και παίζει ο –εδώ και δεκαετίες– συμφυρμός μας με την αιρετική Δύση, που έχει ως συνέπεια τον πλήρη εκδυτικισμό μας ως προς τον καθημερινό τρόπο ζωής και σκέψης. Κατ' αυτό τον τρόπο, απαξιώσαμε πλήρως το αποστολικό «εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε και ακαθάρτου μη άπτεσθε» ³ και στη θέση του τοποθετήσαμε το οικουμενιστικό και άκρως συγκρητιστικό τσιτάτο «ανήκομεν εις τη Δύσιν», που ερμηνεύεται, παραφράζοντας το αποστολικό χωρίο, ως: *εισέλθετε εν μέσω αυτών και αφομοιωθείτε και (ότι πιο) ακαθάρτου άπτεσθε*.

Αυτό λοιπόν το άνοιγμα προς τη Δύση, παρακούντας το διαχρονικό λόγο του Κυρίου ⁴ , υπό το φόβο μιας δήθεν απομονώσεως, σταδιακά εξελίχθηκε σε πορνική σχέση και κατόπιν μετεξελίχθηκε σε σχέση διαστροφής και σήψης για το δικό μας Γένος. Οι Φράγκοι, ως σύγχρονοι Μωαβίτες, πέτυχαν με υπομονή και σχέδιο να υπονομεύσουν και να ανατρέψουν «το Βυζάντιο, μετά το Βυζάντιο», όπως χαρακτήριζε ευφυνώς ο Ρουμάνος βυζαντινολόγος, Νικολάε Γιόργκα, τη συνείδηση και τη ζωή του μέσου Ορθοδόξου Έλληνα μετά την περίοδο της τουρκοκρατίας. Μέσα από αυτή τη μέθοδο όμως και μέσα από την αλλοτριωμένη και διαστροφική κατάσταση που αρχίσαμε να ζούμε, φτάσαμε στο σημείο σήμερα να μην ξεχωρίζουν, ούτε στο ελάχιστο, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί από τον ετερόδοξο, ετερόθρησκο ή και άθεο κόσμο. Κι αυτό το σύμπτωμα είναι κάτι που έρχεται σε πλήρη αντίθεση και ρήξη με αυτό που παρήγγειλε ρητώς ο Κύριος στους πιστούς όλων των αιώνων, δηλαδή να είναι το αλάτι της γης, αλλά και το φώς εκείνο που αστραποβολεί με τέτοια ένταση ωσάν να βρίσκεται στο υψηλότερο βουνό, για να το βλέπει όλος ο κόσμος και να γίνεται αφορμή εις τρόπον ώστε (σε πρώτη φάση ο κόσμος) να γνωρίσει και (κατόπιν) να δοξάσει

² Βλ. σχετική ανακοίνωση Μητροπολίτου Πειραιώς, Σεραφείμ:
http://aktines.blogspot.gr/2015/12/blog-post_665.html

³ Β' Κορ. στ' 17

⁴ Λευ. 20,23 «καὶ οὐχὶ πορεύεσθε τοῖς νομίμοις τῶν ἐθνῶν, οὓς ἐξαποστέλλω ἀφ' ὑμῶν· ὅτι ταῦτα πάντα ἐποίησαν, καὶ ἐβδελυξάμην αὐτούς.», δηλ. «Δεν θα πορευθίτε σύμφωνα με τα έθιμα των εθνών, τα οποία εγώ εκδιώκω από το πρόσωπόν σας. Επειδή ακριβώς τα έθνη αυτά διέπραξαν τοιαύτας μυσαράς πράξεις, τα εμίσησα.».

τον επουράνιο Πατέρα μας ⁵. Από τη χριστολογική αυτή προτροπή συνάγεται το συμπέρασμα πως η καθημερινότητα ενός συνειδητού Χριστιανού, όχι μόνο δεν θα πρέπει να ταυτίζεται, όπως μάλλον συμβαίνει στην σημερινή εποχή, αλλά θα πρέπει να διαφέρει παρασάγγας από την καθημερινότητα ενός κοσμικού ανθρώπου. Και τούτο διότι, όπως συναφώς συμπληρώνει ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, «*ὁ τῶν χριστιανῶν κόσμος ἕτερός ἐστι, καὶ διαγωγή καὶ νοῦς καὶ λόγος καὶ πράξις ἕτερα τυγχάνει, καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου διαγωγή καὶ νοῦς καὶ λόγος καὶ πράξις ἕτερα. Ἄλλο τί εἰσιν ἐκεῖνοι καὶ ἄλλο τί εἰσιν οὗτοι, καὶ πολλὰ διάστασις μεταξὺ τούτων κακείνων*» ⁶.

Β' ΜΕΡΟΣ: Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΑΝΤΙΚΕΙΤΑΙ ΣΤΙΣ ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΟΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

❖ Ποιες είναι οι οντολογικές προδιαγραφές του ανθρώπου.

Προτού όμως εμβαθύνουμε στο θέμα που μας αφορά, καλόν είναι να δώσουμε τις ακριβείς συντεταγμένες περί της δημιουργίας του ανθρώπου, εις τρόπον ώστε να προσδιορίσουμε επακριβώς τα κατασκευαστικά όρια της ανθρώπινης φύσεως. Τούτη η ανάλυση θα μας χρησιμέψει να κατανοήσουμε πότε η ανθρώπινη φύση κινείται στο κατά φύσιν της δημιουργίας, και πότε κινείται στο παρά φύσιν, όπου υπάρχει σαφέστατη εκτροπή των φυσικών λειτουργιών του ανθρώπου. Κατά τον άγιο Ισαάκ το Σύρο, όταν ο άνθρωπος βρίσκεται στην πρώτη περίπτωση σαφώς και ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές του κατ' εικόνα, διότι «*η ψυχή, όταν ευρεθή κατά φύσιν, άνω διάγει,...* όταν δε άνω γένηται, απαθής ευρίσκεται ⁷», ενώ όταν βρίσκεται στην δεύτερη περίπτωση τελεί υπό το καθεστώς της αμαρτίας, κάτι το οποίο επιφέρει σοβαρές συνέπειες ως προς την σωτηρία της ψυχής του και την επαναγωγή του στην πορεία προς το καθ' ομοίωσιν, αφού «*αν κατέλθῃ ἡ φύσις ἐκ τῆς οικείας τάξεως, τότε τὰ πάθη ἐν αὐτῇ ευρίσκεται*» ⁷. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός διασαφηνίζει σχετικά πως η αμαρτία είναι η κατάχρηση των φυσικών δυνάμεων που έχουν δωρηθεί από τον Θεό στη ψυχή, διευκρινίζοντας ωστόσο πως οι δυνάμεις αυτές καθ' εαυτές δεν είναι κακές, γίνονται όμως κακές όταν στρέφονται ενάντια στο νόμο του Θεού που τις έδωσε ⁸. Στο σημείο αυτό προκαταβολικά μόνο να σημειώσουμε πως η ομοφυλοφιλία αποτελεί κατά τον ιερό Χρυσόστομο τη

⁵ Ματθ. ε' 13-16

⁶ Αγίου Μακαρίου Αιγυπτίου, Ομιλία Ε', ΡG 34, 493

⁷ Αγίου Ισαάκ Σύρου, ΠΓ'. Περὶ ψυχῆς καὶ παθῶν καὶ καθαρότητος τοῦ νοῦ κατὰ ἐρωταπόκριση, Φιλοκαλία, ΕΠΕ, τόμος 8Γ, σελ. 200.

⁸ Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, Διάλογος κατὰ Μανιχαίων, ΡG94, 1505-1584.

μεγαλύτερη εκτροπή-ατιμία ⁹ , όσον αφορά τις φυσικές λειτουργίες του ανθρώπου, κατά συνέπεια οι σωτηριολογικές επιπτώσεις για έναν ομοφυλόφιλο είναι τεράστιες, καθώς, όπως τονίζουν ομοφώνως οι Πατέρες της Εκκλησίας, η αμαρτία αυτή ομοιάζει με ακαριαίο θάνατο της ψυχής του ανθρώπου. Αλλά αυτό θα το αναλύσουμε διεξοδικά λίγο πιο κάτω.

Τώρα, ας έλθουμε στη δημιουργία του ανθρώπου μέσα από την οικεία περιγραφή των Πατέρων, εις τρόπον ώστε να γνωρίσουμε καλύτερα τους λόγους των όντων. Κι ας αναφέρουμε εν πρώτοις τη σοφή διάγνωση του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, πως έπειτα από τη δημιουργία των νοητών (αγγελικών τάξεων) και αισθητών κτισμάτων, ο Θεός, διά της πανσόφου βουλήσεώς Του, προέβη και σε μία σύνθεση των δύο φύσεων, της αοράτου και της ορατής ¹⁰. Από αυτή τη χειροποίητη σύνθεση προέκυψε ο άνθρωπος, το τελειότερο δημιούργημα του Θεού, **ο οποίος πλάστηκε στο μεθόριο ορατού και αοράτου κόσμου, έχοντας εξασφαλισμένο το καθ' εικόνα και δυνάμει το καθ' ομοίωσιν**. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός στο έργο του «Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου πίστεως» μας δίδει ορισμένα σημαντικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του πρώτου ανθρώπου. Με βάση λοιπόν αυτή την αξιόπιστη περιγραφή, «ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο άκακο, ευθύ, ενάρετο, άλυπο, αμέριμνο, στολισμένο με τη λαμπρότητα κάθε αρετής, προικισμένο με όλα τα αγαθά, ωσάν κάποιος δεύτερο κόσμο, μικρό κόσμο μέσα στο μεγάλο, άλλον άγγελο προσκνητή, σύνθετο, θεατή της ορατής δημιουργίας, γνώστη των μυστηρίων της νοητής, βασιλιά των επιγείων, που κυβερνάται «άνωθεν» (=από το Θεό), επίγειο και ουράνιο, προσωρινό και αθάνατο, ορατόν και νοούμενον, ενδιάμεσο μεταξύ μεγαλείου και μικρότητας, τον ίδιο πνεύμα και σάρκα ' ... ακόμη τον δημιούργησε αναμάρτητο κατά τη φύση και ελεύθερο κατά τη θέληση...» ¹¹.

Αντιστοίχως ο Μέγας Βασίλειος χαρακτηρίζει τον άνθρωπο ως το μόνο θεόπλαστο ζώο, το οποίο έγινε με βάση την εικόνα του Δημιουργού. Έχοντας ψυχή νοερή μπορεί να στοχάζεται το Θεό, να κατανοεί τους λόγους των όντων και με ενάρετη ζωή να κατευθύνεται προς την αγγελική ισοτιμία. Και συνεχίζει ο θείος και όντως μέγας Βασίλειος λέγοντας πως η υπεροχή του ανθρώπου σε σχέση με τα άλλα ζώα είναι συντριπτική, διότι μόνον ο άνθρωπος αξιώθηκε να πλαστεί όρθιος, **κάτι που φανερώνει ουράνια συγγένεια**. Και τούτο συνέβη σκόπιμα, εις τρόπον ώστε ο άνθρωπος να μην είναι μια βοσκοματώδης ύπαρξη

⁹ «Πάντα μὲν οὖν ἀτιμα τὰ πάθη, μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων μανία '», Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ομιλία Ε'.=Δ'. , PG60, 415.

¹⁰ Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 38, PG36, 321.

¹¹ Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, κς'. *Περί ανθρώπου*, Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου πίστεως, PG94, 917.

που έχει προσήλωση στα γήινα και στα της κοιλίας πάθη, αλλά να στρέφεται προς τα άνω και να εξαντλεί όλη την ορμή του στα επουράνια ενδιαφέροντα ¹².

Ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, κατά σάρκα αδελφός του Μεγάλου Βασιλείου προχωρεί σε μία ακόμη πιο εντυπωσιακή και αναλυτική ανατομία του ανθρώπινου είδους. Αφού με τη σειρά του επαναλαμβάνει τις περισσότερες από τις θέσεις που ήδη εκτέθησαν, αναφέρει επιπλέον πως η ανθρώπινη φύση είναι διπλή. Διότι πρώτα κατασκευάστηκε η φύση που είχε ομοιότητα με το θείο, κάτι που φαίνεται από το ότι ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα του Θεού, και έπειτα είναι η φύση που διαιρέθηκε κατά τη διαφορά στα γένη, άρρεν και θήλυ, **κάτι που είναι ξένο ως προς τις ιδιότητες του Θεού** ¹³. Η πρώτη φύση έχει τις προδιαγραφές της κατασκευαστικής ακρίβειας, ενώ η δεύτερη φύση οικονομήθηκε διά κτίσεως, εξαιτίας της τρεπτότητας του ανθρώπου προς το πονηρό και την κακή χρήση του αυτεξουσίου του, την οποία ο Θεός προκατάλαβε με την προγνωστική του δύναμη. « *αι επειδή*», καταλήγει ο άγιος Νύσσης, «*είδε τι θα συμβεί, επινοεί στην εικόνα τη διαφορά μεταξύ άρρενος και θήλεος, η οποία δεν βλέπει προς το θείο αρχέτυπο, αλλά, όπως έχει λεχθεί, είναι προσοικειωμένη προς την αλογώτερη φύση*» ¹⁴.

Τι σημαίνει όμως, αυτό που είδαμε λίγο πιο πάνω να παρατηρεί ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, πως ο άνθρωπος πλάστηκε αναμάρτητος κατά τη φύση, ενώ γνωρίζουμε πως κυριολεκτικά αναμάρτητος κατά τη φύση είναι μόνον ο Θεός; Ότι ο άνθρωπος, ενόσω ζούσε στον Παράδεισο και τηρούσε τις εντολές, είχε τάση διαρκώς προς το αγαθό, καθότι πλάστηκε από το Θεό «καλός λίαν». Ταυτόχρονα όμως, όπως αναφέρθηκε, **ήταν ελεύθερος κατά τη βούληση**, άρα στην πραγματικότητα ήταν τρεπτός τόσο προς το καλό, όσο και προς το κακό. Αυτό το στοιχείο της ελευθερίας αποτελούσε και το μεγάλο δώρο που έκανε ο Θεός προς τον άνθρωπο, άσχετα αν ο τελευταίος δεν το αξιοποίησε και εξέπεσε προσωρινά της πορείας προς το καθ' ομοίωσιν.

Μερικοί βέβαια στο σημείο αυτό ίσως απορήσουν και αντειπούν, «και γιατί ο Θεός δεν μας παγίωσε στην κατάσταση της αναμαρτησίας, ακόμη κι αν εμείς οι άνθρωποι θα θέλαμε να αμαρτήσουμε»; Διότι, απαντά με θαυμαστό τρόπο ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, στο Θεό δεν αρέσει αυτό που γίνεται με εξαναγκασμό, αλλά αυτό που επιτυγχάνεται με αρετή και μάλιστα κι αυτή όχι

¹² Μεγάλου Βασιλείου, *Η. Εις το «Πρόσεχε σεαυτώ»*, PG31, 197.

¹³ Αυτή την παρατήρηση ας την προσέξουν ιδιαίτερος οι εραστές της μεταπατερικής θεολογίας, οι οποίοι δηλητηριασμένοι καθώς είναι από τα «θεολογικά» βοθρολύμματα του Παπισμού και του Προτεσταντισμού, φτάνουν στη βλασφημία να εισάγουν «φύλο» στο Θεό, και να ομιλούν με αφροσύνη περί «θηλυκής πλευράς» του Θεού, στα πλαίσια της λεγόμενης φεμινιστικής θεολογίας.

¹⁴ Αγίου Γρηγορίου Νύσσης, *ις'. Εξέταση του θείου ρητού που λέγει «ας κάνομε άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση δική μας»*, PG44, 177.

με το ζόρι, εξ ανάγκης, αλλά με αγαθή προαίρεση ¹⁵. **Ο άνθρωπος δεν πλάστηκε για να ζει δεμένος, αλλά ελεύθερος, ακριβώς γιατί δεν ανήκει οντολογικά στην άλογη φύση, αλλά στη λογική.** Ακόμα και μετά την πτώση και ιδιαίτερα μετά την έλευση του Λυτρωτή και Σωτήρα, Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο άνθρωπος οφείλει να μην σέρνεται πίσω από την άλογη φύση, τρώγοντας και πίνοντας αδιακρίτως, αφού δεν γεννηθήκαμε για να τρώμε και να πίνουμε, αλλά για να αποφεύγουμε την αμαρτία και να εργαζόμαστε την αρετή ¹⁶.

Πράγματι, ο μεταπτωτικός άνθρωπος μπορεί να βρίσκεται σε μειονεκτικότερη θέση από ότι ήταν ο Αδάμ στον Παράδεισο, ακριβώς επειδή αμαυρώθηκε το κατ' εικόνα και ασθένησε σοβαρά η ανθρώπινη φύση, πλήν όμως, απ' τη στιγμή που δεν καταστράφηκε ολοσχερώς το κατ' εικόνα, παρέμειναν εντός του κάποιες πνευματικές δυνάμεις, οι οποίες όχι μόνο έχουν το οντολογικό τους υπόβαθρο στο αμαυρωμένο κατ' εικόνα, αλλά του δίνουν τη δυνατότητα να αναφέρεται στο Θεό και να πραγματώνει το καλό ¹⁷. Κι αυτό ακριβώς είναι το ενθαρρυντικό, πως ενώ ο άνθρωπος διέκοψε θεληματικώς την πορεία προς το αγαθό, η **θέληση και το λογικό του δεν υποδουλώθηκαν, αλλά παρέμειναν ελεύθερα**, εις τρόπον ώστε ακόμα και σε αυτή την αρρωστημένη κατάσταση να δύναται ο άνθρωπος να αποφασίζει για την σωτηρία της ψυχής του.

Αντίθετα στην αιρετική Δύση, ο Λούθηρος εξέφρασε εντελώς διαφορετική γνώμη. Πιο συγκεκριμένα, υποστήριξε ότι το κατ' εικόνα του ανθρώπου καταστράφηκε πλήρως, με άμεση συνέπεια η αμαρτία να αποτελεί οντολογικό γνώρισμα του ανθρώπου, ακόμα και μετά την αναγέννηση του μέσα από τα μυστήρια της εκκλησίας. **Αυτή η απαράδεκτη δογματική θέση του Λούθηρου ουσιαστικά νομιμοποίησε το δικαίωμα στην αμαρτία, ως μία sui generis (=ιδίου γένους) κατάσταση ως προς την ανθρώπινη φύση, παρουσιάζοντας ταυτόχρονα τη θέληση του ανθρώπου ως ανελεύθερη, άρα και τη σωτηρία του ανθρώπου εξαρτημένη αποκλειστικά από το Θεό.** Μέσα από αυτή την πέρα για πέρα άστοχη προσέγγιση ο Λούθηρος θεμελίωσε την επόμενη κακοδοξία του περί απόλυτου προορισμού, ως αποτέλεσμα της υπόδουλης και ανίκανης ανθρώπινης θελήσεως να κάνει κάτι πραγματικά καλό και δίκαιο ¹⁸.

¹⁵ Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, ε'. *Περί αντιλογίας προς Θεόν, και ότι ου δει αντιλέγειν ή δικαιολογείσθαι προς Θεόν*, PG95, 1093.

¹⁶ Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, η'. *Περί της ανθρώπου πλάσεως και κατασκευής*, PG95, 1097.

¹⁷ Δημητρίου Ι. Τσελεγγίδη, *Η σωτηριολογία του Λούθηρου-Συμβολή στη μελέτη της Θεολογίας του Λούθηρου από ορθόδοξη άποψη*, Εκδόσεις Π. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2007, σελ. 40.

¹⁸ ό. π., σελ. 58.

Η γνώση αυτής της δογματικής κακοδοξίας του Λούθηρου αποκτά ιδιαίτερη σημασία, διότι μας βοηθάει να κατανοήσουμε για ποιο λόγο ο «πολιτισμένος» δυτικός κόσμος διολίσθησε στην εποχή μας σε διαστροφές τύπου ομοφυλοφιλίας, παιδοφιλίας και κτηνοβασίας. Η «θεολογική» αμνήστευση της έννοιας αμαρτία, καθώς και η υποβάθμιση του διαβόλου σε μία ημιφανταστική σφαίρα, συνετέλεσαν, εις τρόπον ώστε να επιχειρείται βαθμιαία η απενοχοποίηση κάθε διαστροφής και η θεσμική της αναγνώριση ως ατομικό δικαίωμα και φυσική λειτουργία. **Έτσι δεν είναι τυχαίο, πως πολλοί άνθρωποι σήμερα, ακόμη και Ορθόδοξοι Χριστιανοί που «πάνε στην εκκλησία», δικαιολογούν το πάθος της ομοφυλοφιλίας, ως μία φυσιολογική-οντολογική κατάσταση του ανθρώπου, εκφράζοντας, έστω και ανεπιγνώστως, την λουθηρανική δικαιολογία πως «έτσι γεννήθηκε αυτός ο άνθρωπος».** Υπονοούν ασφαλώς αυτό που υποστήριζε ο Λούθηρος, ότι δηλαδή η αμαρτία, σε οποιαδήποτε μορφή της, από τη στιγμή που καταστράφηκε το κατ' εικόνα, είναι ριζωμένη εντός του ανθρώπου και αποτελεί μία πραγματικότητα την οποία ο άνθρωπος, όχι μόνο δεν δύναται να την αναστρέψει, αλλά οφείλει να την αποδεχτεί, αφού έτσι κι αλλιώς η σωτηρία του ανθρώπου εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από τη βούληση του Θεού¹⁹.

Κατά συνέπεια, είναι εντελώς αυθαίρετη και αντίθετη, ως προς την ορθόδοξη αυτοσυνειδησία και ζωή, η προωθούμενη στις μέρες μας νεοταξική συγκατάβαση προς τις άλογες επιθυμίες του ανθρώπου. Το ότι κατακυριεύονται κάποιοι από την επιθυμία του ομόφυλου πλησίον τους, **αυτό αποτελεί σοβαρή εκτροπή και μόνο που γίνεται λόγος για επιθυμία, πόσο μάλλον όταν αυτή κινείται στο χώρο του παρά φύσιν.** Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος είναι απόλυτα σαφής όταν αναφέρει πως ακόμα και η κατά φύσιν επιθυμία, π.χ. του να πηγαίνει κάποιος με πολλές γυναίκες, ξεφεύγει από τα όρια της ανάγκης, όπως ίσως θα μπορούσε να θεωρηθεί όταν ο άνδρας συνευρίσκεται με τη νόμιμη γυναίκα του. Επομένως, ακόμη και εάν αποδεχτούμε πως η κατά φύσιν έλξη που νιώθει ο άνδρας από τη γυναίκα, έχει κάποιο στοιχείο αναγκαιότητας, αυτό σε καμμία περίπτωση δεν δικαιολογεί την υπέρβαση αυτού του ορίου. Άρα, η αγάπη πολλών γυναικών για παράδειγμα, δεν αποτελεί κάποια αναγκαιότητα, αλλά πηγάζει καθαρά από την προαίρεση και βούληση του ανθρώπου εκείνου που κατακυριεύεται από κενοδοξία, ακολασία και την πέραν του μέτρου ηδονή. Και συμπεραίνει ο θείος Χρυσόστομος: *«... Ωστε δεν οφείλεται στη φύση. Μη προβάλεις ως αιτία την επιθυμία ' αυτή σου δόθηκε για γάμο, σου χορηγήθηκε για τεκνογονία, όχι για μοιχεία, ούτε για ατιμία. Γνωρίζουν και οι νόμοι να συγχωρούν*

¹⁹ Επιπλέον ο Λούθηρος έφτασε στον παραλογισμό να «δογματίσει» πως αρκεί μόνον η πίστη (sola fide) για να σωθεί ο άνθρωπος, αλλά ακόμα κι αυτή (η πίστη) αποτελεί δώρο της θείας βούλησης και δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί εκ της βουλήσεως του ανθρώπου.

τα αμαρτήματα τα οποία γίνονται από ανάγκη ' μάλλον δέ κανένα αμάρτημα δεν γίνεται από ανάγκη, αλλά όλα γίνονται από ακολασία. Διότι δεν δημιούργησε ο Θεός τη φύση έτσι, ώστε να έχει ανάγκη να αμαρτάνει ' διότι, εάν συνέβαινε αυτό, δεν θα υπήρχε κόλαση. Διότι για όσα γίνονται από ανάγκη και βία, ούτε εμείς ζητούμε λόγο, ούτε ο Θεός ο τόσο φιλόανθρωπος και αγαθός...»²⁰.

Προς επίρρωσιν της ανωτέρω θέσεως έρχεται και ο έτερος σπουδαίος Ιωάννης, ο Δαμασκηνός, να εξειδικεύσει το θέμα περί ηδονών και να ομιλήσει για φυσικές και μη φυσικές ηδονές του ανθρώπου. Ξεκινώντας από τις φυσικές ηδονές κάνει ένα διαχωρισμό ανάμεσα σε αυτές που είναι απαραίτητες-υποχρεωτικές, όπως είναι οι τροφές, που χρειάζονται για να επιβιώσει ο άνθρωπος, και σε αυτές που είναι μη απαραίτητες-προαιρετικές, όπως είναι οι νόμιμες σαρκικές επαφές, που προάγουν στη διακίωσιση όλου του ανθρώπινου γένους, αλλά είναι δυνατόν κανείς να τις αποφεύγει εάν επιθυμεί να ζήσει παρθενικό βίο. Τέλος υπάρχουν και οι ηδονές εκείνες, που είναι μη φυσικές και μη απαραίτητες, όπως οι κάθε είδους ακόλαστες πράξεις, οι οποίες ούτε στη διατήρηση της ζωής μας συντελούν, ούτε στη συνέχιση του ανθρώπινου γένους. Όπως είναι εύλογο, αυτές οι τελευταίες πρέπει να αποφεύγονται εντελώς από έναν άνθρωπο που θέλει να αυτοπροσδιορίζεται ως Χριστιανός, αντιθέτως να ακολουθούνται όσες είναι φυσικές και απαραίτητες, ενώ όσες είναι φυσικές αλλά μη απαραίτητες να τίθενται σε δευτερεύουσα θέση και να εφαρμόζονται πάντα κατά τον κατάλληλο χρόνο και το κατάλληλο μέτρο²¹.

❖ **Γιατί η ομοφυλοφιλία αποτελεί άρνηση της ανθρώπινης οντολογίας και φυσιολογίας .**

Κάθε αμάρτημα επιφέρει ορισμένες σοβαρές ψυχοσωματικές επιπτώσεις στον άνθρωπο εκείνο που το διαπράττει. Από τα θανάσιμα όμως αμαρτήματα, το πλέον σοβαρό ως προς τις επιπτώσεις, κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, είναι το αμάρτημα της πορνείας. Και τούτο διότι οποιοδήποτε άλλο αμάρτημα κι αν διαπράξει ο άνθρωπος είναι αμάρτημα που διαπράττεται εκτός του ανθρώπινου σώματος, σε αντίθεση με το αμάρτημα της πορνείας που μολύνει όσο κανένα άλλο τη σάρκα και επιφέρει σημαντική φθορά στη φύση του σώματος²². Ο τελών λοιπόν την πορνεία δεν διαφέρει σε τίποτα από ένα ράκος, επειδή από το σώμα του έχει απολεσθεί κάθε ευσέβεια και έχει καταντήσει

²⁰ Αγίου Ιωάννου Χρυσόστομου, ' «Ενώ και εκκληρώθημεν προορισθέντες κατά πρόθεσιν του τα πάντα ενεργούντος κατά την βουλήν του θελήματος αυτού κτλ.», PG62, 17.

²¹ Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, κζ'. Περί ηδονών, PG94, 929.

²² Στην πραγματικότητα, ο ιερός Χρυσόστομος, στο σημείο αυτό, ερμηνεύει το χωρίο του Αποστόλου Παύλου «φεύγετε την πορνείαν. πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὃ δὲ πορνέων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.», Α' Κορ. στ' 18.

κατοικητήριο όλων των δαιμόνων. Όπως προσθέτει χαρακτηριστικά ο ιερός Χρυσόστομος, «εις αυτό ο διάβολος την ιδίαν απομάσσεται σήψιν»²³.

Όμως κι αυτό το ίδιο **το αμάρτημα της πορνείας υπόκειται σε μία αξιολογική διαβάθμιση.** Διότι, όπως ήδη έχει λεχθεί ανωτέρω, υπάρχει η πορνεία που κινείται στο χώρο του κατά φύσιν, με την οργανική έννοια²⁴ και υπάρχει η πορνεία που κινείται στο χώρο του παρά φύσιν. Σε αυτή τη δεύτερη κατηγορία εντάσσεται η ομοφυλοφιλία, η οποία αποτελεί, κατά τον ιερό Χρυσόστομο, τον κολοφώνα των αμαρτημάτων. Και για ποιο λόγο αποτελεί τον κολοφώνα, δηλαδή το αποκορύφωμα των αμαρτημάτων, πολύ πάνω κι από ειδεχθείς πράξεις, όπως ο φόνος π.χ.; Διότι συνιστά **μία ευθεία ύβρη** απέναντι στο πιο τέλει δημιούργημα του Θεού που είναι ο άνθρωπος, ο οποίος κατ' εντολήν του Τριαδικού Θεού επλάσθη **«κατ' εικόνα ήμετέραν και καθ' ομοίωσιν»**²⁵.

Και είναι τόσο πολύ βαρύ παράπτωμα αυτό, θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος; Σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας, ναι είναι, γιατί σε μία περίπτωση φόνου για παράδειγμα, μπορεί να συντρέχουν ένα σωρό ελαφρυντικά: «εν βρασμώ ψυχής», λόγοι αυτοάμυνας, ψυχολογικά προβλήματα, δαιμονισμοί κ.α. Επιπλέον, έχει παρατηρηθεί πως σε μια τέτοια περίπτωση, όπως είναι η αφαίρεση μιας ανθρώπινης ζωής, η μετάνοια για τους δολοφόνους είναι πολύ πιο εύκολη και συχνή, επειδή το φριχτό αποτέλεσμα αυτής της θανάσιμης αμαρτίας είναι αρκετό για να βασανίσει και να σωφρονίσει τον εγκληματία. Αντιθέτως, στο αμάρτημα της ομοφυλοφιλίας τις περισσότερες φορές, ούτε καν περνάει από το μυαλό του ενεργούντος την πράξη πως είναι κι εκείνος σωματοκτόνος και ότι μάλιστα η δική του η θέση είναι πολύ πιο επιβαρυντική από κείνη του φονιά, **καθότι η δική του η πράξη συνοδεύεται από δαιμονική αναιδεια και ανταρσία, όχι μόνο προς τη δημιουργία, αλλά και απέναντι σε αυτόν τον ίδιο το Δημιουργό.** Εάν ένας κοινός δολοφόνος αποσπά την ψυχή από το σώμα για μία φορά, **ο εραστής της ομοφυλοφιλίας «δολοφονεί» κατ'**

²³ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, *Εις το, «Πάν αμάρτημα, ο εάν ποιήση άνθρωπος, εκτός του σώματος εστί»*, PG64, 465.

²⁴ Στο σημείο αυτό να διευκρινίσουμε πως ακόμα και η συνήθης πορνική σχέση μεταξύ άνδρος και γυναικός αποτελεί μία παρά φύση κατάσταση, με την έννοια πως κάθε τι που κινείται έξω από το κατά φύση της δημιουργίας είναι μία παρά φύση κατάσταση και άρα αμαρτία. «Μόνο η αμαρτία είναι παρά φύση, που είναι εκούσιο και αυθαίρετο, κάκιστο πάθος και φθορά της ψυχής», θα μας πει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός (PG95, 109). Επομένως, ο εσκεμμένος διαχωρισμός που κάνουν οι Πατέρες ανάμεσα σε κατά φύσιν και παρά φύσιν πορνεία, γίνεται καθαρά με όρους ανθρώπινης φυσιολογίας και βιολογίας, με σκοπό να παρουσιαστεί, όχι η δικαίωση της «φυσιολογικής» πορνείας, αλλά το μέγεθος της ανατροπής αυτής της ίδιας της δημιουργίας από την παρά φύσιν πορνεία.

²⁵ Γεν. 1, 26

επανάληψη και το σώμα και τη ψυχή, κατά τον ιερό Χρυσόστομο ²⁶. Συν τοις άλλοις, καταντά προδότης της ίδιας του της φύσεως, από τη στιγμή που ούτε δύναται να αποκτήσει κατά τρόπο οντολογικό τη φύση που επιθυμεί, αλλά ούτε προσπαθεί να διατηρήσει και εκείνη που είχε.

Αλλά ας επιστρέψουμε στη θεϊκή εντολή, της του ανθρώπου πλάσεως, κατ' εικόνα Θεού και καθ' ομοίωσιν. Κι ας αποδομήσουμε το γελοιωδέστατο επιχείρημα της εποχής μας περί δήθεν υπάρξεως τρίτου φύλου. Γράφει λοιπόν ο θεόπτης προφητάναξ Μωσής στο βιβλίο της Γενέσεως, κατά τρόπο ρητό, μην αφήνοντας περιθώρια παρερμηνείας, σε ό, τι αφορά το φύλο του ανθρώπου: «*καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.*» ²⁷. Να λοιπόν η κατεδάφιση της γελοιότητας, διά του θεόπνευστου λόγου της Αγίας Γραφής. Ἄνδρα και γυναίκα ἐποίησε τον ἄνθρωπο ο Θεός, ας το ακούσουνε καλά ὅλοι οι θρασύτατοι ἀμφισβητίες. Και ἤδη ἀνιχνεύσαμε πιο πάνω, με την αρωγή του ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, το λόγο ὑπαρξῆς των δύο φύλων. Και ἔρχεται κι ο ἅγιος Ἰωάννης ο Δαμασκηνός να επικυρώσει τα λεχθέντα του ἁγίου Νύσσης και να ἐπαναλάβει πως ο λόγος δημιουργίας ἀρσενικού και θηλυκού, ἦταν η ἀγαπητικὴ πρόνοια του Θεοῦ, ο οποίος, χάρις στην προγνωστικὴ του δύναμη, γνώριζε προ καταβολῆς κόσμου ὅτι ο ἄνθρωπος πρόκειται να πέσει στην παράβαση και στο ἐπιτίμιο του θανάτου και ἔτσι κατ' αὐτόν τον σοφότατο τρόπο ἔδωσε διέξοδο στο θέμα της διαίωσης του ἀνθρωπίνου γένους ²⁸.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο δέ, σύμφωνα με τον ἅγιο Συμεών το Νέο Θεολόγο, πως αὐτὴ η διευκρίνιση των δύο φύλων δίδεται προτού ἀκόμη δημιουργηθεῖ η Εὐά, **για τον ἀπλούστατο λόγο ὅτι βρίσκεται στην πλευρὰ του Ἀδάμ και συνυπάρχει ἐξ ἀρχῆς μαζί του** ²⁹. Ἔτσι λοιπόν ο Θεός ἐκρίνε πως «*οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν.*» ³⁰. Και ποιος ἔπρεπε να εἶναι ο βοηθός αὐτοῦ; Μήπως θα μπορούσε να εἶναι κάποιο ἀπὸ τα ζῶα; Ὄχι φυσικά, διότι κατὰ τη διαδικασία της ονοματοδοσίας των ζῶων «*τῶ δὲ Ἀδάμ οὐχ εὗρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ.*» ³¹. Αὐτὸ ἐκτιμούμε, πως ἀποτελεῖ κι ἓνα δυνατὸ ἐπιχείρημα ἐνάντια και στη διαστροφή της κτηνοβασίας ἢ της ἀρρωστημένης κτηνοφιλίας-συντροφικότητας με ζῶα, που επικρατεῖ σήμερα

²⁶ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ε΄=Δ΄. «*Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτούς ο Θεός εἰς πάθη ατιμίας κτλ.*», PG60, 415.

²⁷ Γεν. 1, 27

²⁸ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνού, *Περὶ παρθενίας*, PG94, 1205.

²⁹ Ἁγίου Συμεών Νέου Θεολόγου, *α. Μερικὴ φυσιολογία για την κτίση του κόσμου και την πλάση του Ἀδάμ*, ΕΠΕ, τόμος 19B, σελ. 104-112.

³⁰ Γεν. 2, 18

³¹ Γεν. 2, 20

στον χρεωκοπημένο πνευματικά δυτικό κόσμο και που αποτελεί το επόμενο κάστρο-ατομικών δικαιωμάτων που πρέπει να πέσει.

Στο σημείο λοιπόν αυτό, όλοι οι άγιοι ερμηνευτές τονίζουν ιδιαίτερος τη μοναξιά που ένιωθε ο Αδάμ στον Παράδεισο και την άμεση ανταπόκριση του Θεού σε αυτή την έλλειψη. Και τι έπραξε ο Θεός κατά τους Αγίους Πατέρες για να λύσει το πρόβλημα της ελλείψεως συντροφικότητας του Αδάμ ; **Δεν δημιούργησε έναν «δεύτερο Αδάμ», άνθρωπο του ίδιου φύλου δηλαδή, αλλά δημιούργησε αυτό που θα τον συνεπλήρωνε ψυχοσωματικά. Κι αυτό το δημιούργημα ήταν η γυναίκα!** Ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας ανατέμνει και αποδεικνύει, κατά τρόπο αξονικό, το άρτιον και ισχυρόν του ψυχοσωματικού δεσμού μεταξύ άνδρα και γυναίκας. Μας λέει λοιπόν, πως **το μυστικό αυτού του πανίσχυρου δεσμού κρύβεται στον τρόπο δημιουργίας της γυναίκας.** Διότι, ο Θεός στην περίπτωση της Εύας δεν έλαβε χόμα, όπως έπραξε στην περίπτωση του Αδάμ, αλλά πήρε μία από τις πλευρές τις δικές του και τη χρησιμοποίησε ως βάση και θεμέλιο για τη γυναικεία φύση³². Κι αυτό το έκανε, όχι λόγω έλλειψης κάποιας ύλης, άλλωστε και μόνο η βούληση-προσταγή του Θεού έφτανε για να δημιουργηθεί κάτι εκ του μηδενός, αλλά επειδή θέλησε να τοποθετήσει το δεσμό τους στη φύση της ομόνοιας³³.

Συμπληρωματικές πληροφορίες επ' αυτού μας δίνει κι ο άγιος Ισίδωρος Πηλουσιώτης³⁴, ο οποίος αιτιολογεί ακόμα και το λόγο που το νεότερο δημιούργημα έλαβε το όνομα γυνή, εξηγώντας με απλοϊκό τρόπο πως η ρίζα της λέξης γυνή προέρχεται από την γονή. Τούτη η ερμηνεία προκύπτει, διότι η γυνή έγινε από τον άνδρα της³⁵, ο οποίος επρόκειτο να την κάνει γόνιμη, μέσα από τη φυσική διαδικασία ενώσεως μεταξύ ανδρός και γυναικός. Η προαγωγή αυτή της ένωσης οδηγεί στην παιδοποιία **και για το λόγο αυτό της γονιμότητας, αυτοί που γενούν παιδιά λέγονται γονείς.** Επομένως, κάνοντας μία επικαιροποίηση αυτής της ερμηνευτικής προσέγγισης από τον άγιο Ισίδωρο, ως γονείς δεν μπορούν να ονομάζονται οποιοσδήποτε, ει μη μόνον εκείνοι που μέσα από τη νόμιμη κατά Θεόν ψυχοσωματική ένωση, παράγουν με τρόπο φυσικό τέκνα. Κι αυτό το προνόμιο το έχουν μόνο τα ετερόφυλα ζεύγη κι όχι τα ομόφυλα, που στην εποχή μας ζητούν αναιδώς και ανερευθιάστως να διαταράξουν ακόμα και αυτή τη φυσική σχέση ανατροφής γονέων-παιδιών.

³² Για το λόγο αυτό ο Αδάμ δεν τρώμαξε, ούτε ένιωθε έκπληξη όταν είδε ενώπιον του την Εύα για πρώτη φορά, αντιθέτως την αναγνώρισε αμέσως και αναφώνησε «*τοῦτο νῦν ὄστουν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου*», Γεν. 2, 23.

³³ Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, Δ'. *Γιατί δημιούργησε τη γυναίκα από την πλευρά του Αδάμ*, PG75, 1421.

³⁴ Αγίου Ισίδωρου Πηλουσιώτη, 243. *Στον Ευδαίμονα. Στο χωρίο ' «Αυτή θα ονομασθεί γυναίκα επειδή έγινε από τον άνδρα της»*, PG78, 921.

³⁵ Γεν. 2, 23 «*αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη*».

Έπλασε συνεπώς τη γυναίκα ο Θεός και ο ίδιος ακολούθως «*ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ.*»³⁶. Αυτή η κίνηση του Θεού, να φέρει ο ίδιος τη γυναίκα και να την τοποθετήσει ως βοηθό-σύντροφο πλάι στον άνδρα, σε συνδυασμό και με όσα αναλύθηκαν ανωτέρω, καταδεικνύει και την ερμηνεία του επόμενου στίχου της Γενέσεως, σχετικά με τον στενό δεσμό του άνδρα μετά της γυναικός αυτού, **ο οποίος υπέρκειται παντός άλλου συγγενικού δεσμού, ακόμη κι αυτού μεταξύ των γονέων και των τέκνων.** Και σφραγίδα τούτης της ανωτερότητας, που έχει αυτός ο δεσμός, είναι το οντολογικό γεγονός πως «*ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.*»³⁷. Όλα αυτά έχουν διαχρονική σημασία για την ανθρωπινή οντολογία και ζωή, κάτι που πιστοποιείται κι από το γεγονός πως επικαιροποιήθηκαν μετά την ἔλευση του Λυτρωτή και Σωτήρα του ανθρωπίνου γένους, Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Όταν δηλαδή, οι οντολογικές αυτές προϋποθέσεις, περιελήφθησαν ως ευχές της Εκκλησίας στο Μέγα Μυστήριο του Γάμου, όπου καλείται πλέον το ανδρόγυνο ζεύγος της μετά Χριστόν εποχής, να μην εξαντλεί αυτή την ενότητα σε μια αφηρημένη ψυχοσωματική ολοκλήρωση, αλλά να προαχθεί με τη Χάρη του Θεού και να φτάσει στην πνευματική ολοκλήρωση και ενότητα, να αγιάσει και να καταστήσει αμόλυντη την κοίτη του γάμου **και εν τέλει το ζεύγος να καταξιωθεί να γίνει «ένα εν Χριστώ»!**

Τίποτα λοιπόν από το Θεό δεν αφέθηκε στην τύχη του στο θέμα της δημιουργίας του ανθρώπου και απόδειξη τρανή είναι αυτή η ψυχοσωματική ολοκλήρωση ανάμεσα στα δύο φύλα. Και πράγματι, όσον αφορά το ψυχικό κομμάτι, ο δυναμισμός και η τραχύτητα του άνδρα συνεπληρώθησαν από την τρυφερότητα και την ευαισθησία της γυναίκας. Αλλά και σωματικά, η συμπλήρωση μεταξύ των δύο φύλων είναι εξίσου θαυμαστή, καθότι ο πάνσοφος Δημιουργός, που εποίησε τα πάντα «*καλὰ λίαν*»³⁸, φρόντισε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια στο θέμα της ανθρωπίνης φυσιολογίας. Έτσι λοιπόν, εάν θελήσουμε να γίνουμε ακόμα πιο παραστατικοί, **η σωματική ένωση μεταξύ ανδρός και γυναικός κινείται με απολυτότητα στο κατά φύσιν της Δημιουργίας** και τούτο διότι, με βάση τις αρχές της ανθρωπίνης φυσιολογίας, τα γενετήσια όργανα των δύο φύλων επιφέρουν με πάσαν ακρίβεια το «εις σάρκα μίαν» και ατράνταχτο αποδεικτικό στοιχείο αυτής της φυσικότητας πράξεως είναι, όπως αναφέραμε ήδη, η προαγωγή που έχουμε ως αποτέλεσμα με τη διαίωνηση του ανθρωπίνου γένους. Ασφαλώς εννοείται ότι αυτή η γενετήσια πράξη, δεν αφορά μόνο το σωματικό πεδίο, αλλά έχει και τις ευεργετικές ψυχικές-συναισθηματικές διαστάσεις, όταν το ζευγάρι ζει και δρά κατά Θεόν.

---

³⁶ Γεν. 2, 22

³⁷ Γεν. 2, 24

³⁸ Γεν. 1, 31

Αντιθέτως σε μια ομοφυλοφιλική πράξη, τα άτομα του ίδιου φύλου παραβιάζουν πρωτίστως αυτή την ίδια την ανθρώπινη φυσιολογία, από τη στιγμή που, κατά τη διάρκεια της σεξουαλικής επαφής υποκρίνονται ή φαντασιώνονται το ανύπαρκτο-αντίθετο φύλο από το δικό τους. Μέσα από την εξαπάτηση του ίδιου τους του εαυτού, προσπαθούν να πείσουν και να πειστούν ότι δήθεν εμφιλοχωρεί ένα «τρίτο φύλο», **το οποίο όμως οντολογικά-κατασκευαστικά είναι παντελώς ανύπαρκτο και φανταστικό**. Για το λόγο αυτό, η σεξουαλική πράξη μεταξύ δύο ατόμων του ίδιου φύλου θεωρείται ως παρά φύσιν μίξη, η οποία ικανοποιεί μόνο τη σαρκική πλεονεξία του ατόμου. Ουσιαστικά πρόκειται για μετάλλαξη της φυσικής σχέσης, θα μας πει ο ιερός Χρυσόστομος, όπου οι άνδρες αφήνουν τη φυσική χρήση της γυναίκας και αντιστοίχως οι γυναίκες αφήνουν τη φυσική χρήση του άνδρα³⁹.

Το αποτέλεσμα αυτής της μετάλλαξης, συνεχίζει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, παραβιάζει κατάφορα το νόμο του Θεού, ο οποίος παρήγγειλε ξεκάθαρα τα δύο έτερα φύλα, ο άνδρας και η γυναίκα, να γίνουν ένα. Και γίνονται ένα, μέσα από την επιθυμία της συνουσίας, οπότε και ενώνονται τα φύλα μεταξύ τους κατά τρόπο πραγματικό και φυσικό. Καταστρέφοντας, ή μάλλον διαστρέφοντας όμως την επιθυμία αυτή ο διάβολος και μεταφέροντας τη με άλλο τρόπο στην οδό του παρά φύσιν, κατόρθωσε, όχι μόνο να μην υπάρχει ένωση, αλλά να ξεχωρίσει τα φύλα, αντίθετα από το νόμο του Θεού. **Έτσι, αντί να πραγματώνεται το «έσονται δύο εις σάρκα μία», δηλαδή οι δύο φύσεις να είναι σάρκα μία, ο διάβολος χωρίζει τη μία φύση σε δύο σάρκες**. Αυτή ακριβώς η παραφροσύνη φέρνει σε τέτοιο σημείο τον ιερό Χρυσόστομο να ομολογήσει πως η πορνεία κατά φύσιν δεν είναι τίποτα μπροστά στην παρά φύσιν πορνεία, ήτοι την ομοφυλοφιλία. Τεκμηριώνει δέ αυτό τον ισχυρισμό του λέγοντας πως η κατά φύσιν πορνεία, τουλάχιστον, όπως φανερώνει και το όνομά της, δεν παραβιάζει τους νόμους της φύσης, σε αντίθεση με την ομοφυλοφιλία που τους ισοπεδώνει. Κατ' αυτό τον τρόπο, η ανθρώπινη φύση υποβιβάζεται ακόμη και κάτω από τα άλογα ζώα, γιατί πουθενά δεν υπάρχει τέτοια σχέση σε αυτά, αλλά η φύση τους γνωρίζει καλά τους δικούς της νόμους.

Δεν είναι τυχαίο επομένως που **το σύνολο των Αγίων Πατέρων χαρακτηρίζει το αμάρτημα της ομοφυλοφιλίας ως μιαρό βδέλυγμα, που δεν επιδέχεται εύκολα συγχώρηση**⁴⁰, επιβεβαιώνοντας το αγιογραφικό χωρίο **«βδέλυγμα Κυρίω διεστραμμένοι οδοί»**⁴¹. Έχοντας ως γνώμονα όμως τα όσα αναλύθηκαν μέχρι τώρα για την ομοφυλοφιλία, αντιλαμβάνεται κανείς πως όλη αυτή η

³⁹ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ε΄.Δ΄. «Διά τούτο παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας κτλ.», PG60, 415.

⁴⁰ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, μβ΄. Εξαναστάντες δέ οι άνδρες επέβλεψαν επί πρόσωπον Σοδόμων και Γομόρρας, PG54, 385.

⁴¹ Παροιμ. 11, 20

αυστηρότητα που επέδειξαν οι Άγιοι, όλων των αιώνων, απέναντι σε αυτή τη διαστρέφηση, υπήρξε πέρα για πέρα δικαιολογημένη, από τη στιγμή που έχουμε να κάνουμε με ένα αμάρτημα που:

α. βλασφημεί τον ίδιο τον Δημιουργό,

β. διαστρέφει τη βασική αρχή της δημιουργίας περί ανθρώπου, απορρίπτοντας την ανθρωπινή οντολογία και φυσιολογία και αντιβαίνοντας όλους τους φυσικούς νόμους,

γ. προκαλεί διάλυση του κόσμου και της παραδοσιακής οικογένειας, μεταβάλλοντας τα κατά φύσιν σε παρά φύσιν ⁴²,

και δ. παρουσιάζει παραπλανητικώς τα παρά φύσιν ως μία κατά φύσιν πτυχή της ανθρωπίνης οντολογίας.

Γ' ΜΕΡΟΣ: ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ

❖ Στενή σχέση νεοσατανισμού και ομοφυλοφιλίας.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο στην ορθόδοξη χριστιανική εμπειρία και παράδοση, πως κάθε αμαρτία, μικρή ή μεγάλη, έχει ως πάτρωνά της τον άρχοντα του κόσμου τούτου, δηλαδή τον ίδιο το διάβολο. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης μας δίνει με αφοπλιστική αμεσότητα το περίγραμμα αυτής της συνάφειας λέγοντας πως, «*ό ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει.*» ⁴³. Επομένως, ο ποιῶν την αμαρτία εκχωρεί το αυτεξούσιό του στον πονηρό, **με τραγικό αποτέλεσμα να καταντά δούλος των παθῶν του**. Στην πραγματικότητα, ολόκληρος ο άνθρωπος, κατά τον άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο, μολύνεται και αιχμαλωτίζεται από τον πονηρό ψυχοσωματικά και έτσι μετατρέπεται σε ένα παλαιό, βδελυρό, ακάθαρμο και θεομάχο πλάσμα, το οποίο όχι μόνο δεν υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού, αλλά βλέπει και ακούει μόνο κατά τρόπο πονηρό, κινείται συνεχώς προς το πονηρό, με μία ψυχή που σκέφτεται μόνο τα πονηρά ⁴⁴.

Και εάν όλα αυτά ισχύουν για τα κατά φύσιν (πάντα με την οργανική έννοια) αμαρτήματα, πολύ περισσότερο ισχύουν για τα λεγόμενα παρά φύσιν, όπως η ομοφυλοφιλία. Για αυτό και στα περισσότερα πατερικά κείμενα, η ομοφυλοφιλία

⁴² Διαταγές των Αποστόλων, *Περί παιδεραστίας, πορνείας και μοιχείας και αποφυγής αυτών*, PG1, 984.

⁴³ Α' Ιω. γ' 8

⁴⁴ Αγίου Μακαρίου Αιγυπτίου, *Περί της βασιλείας του σκότους, δηλαδή της αμαρτίας, και ότι μόνος ο Θεός μπορεί ν' αφαιρεί από μάς την αμαρτία και να μας ελευθερώσει από τη δουλεία του άρχοντα του πονηρού*, PG34, 464.

είναι ταυτισμένη με τον όρο ακολασία, λόγω αυτής της αχαλίνωτης μανίας που εκπληγάζει από το σφοδρό πάθος και μεταβάλλει τον άνθρωπο σε δαιμονισμένο. Επ' αυτού για παράδειγμα, ο όσιος ασκητής Νείλος σημειώνει πως η ακολασία κάνει τη ψυχή θηλυπρεπή, τη μολύνει και την ηγεμονία (της ψυχής) τη μετατρέπει σε ατιμωτική δουλεία⁴⁵. Πρόκειται δηλαδή περί μιας καθαρής δαιμονικής εξαρτήσεως, όπου οι άνθρωποι εξομοιώνονται πνευματικώς με τους χοίρους, και σε αυτή την περίπτωση, όχι μόνο διατελούν υπό την εξουσία των δαιμόνων, αλλά και κατακρημνίζονται⁴⁶.

Τώρα, μετά από όλα αυτά, το κριτικό ερώτημα που ανακύπτει είναι:

Πώς αυτή η πραγματικά θεομίσητη και βδελυρή αμαρτία επανήλθε κατά τρόπο πανηγυρικό στην εποχή μας, έτσι που να ζητάει αποκατάσταση περισσότερη κι από αυτή που είχε στις προχριστιανικές κοινωνίες;

Σε προηγούμενη ενότητα έγινε μία πρώτη αναφορά σκοπίμως, στη συμβολή του Λούθηρου, ως προς την αμνήστευση της αμαρτίας στο λεγόμενο δυτικό κόσμο. Η «θεολογική» αυτή κατοχύρωση της εφάμαρτης ζωής, ως μίας οντολογικής καταστάσεως του ανθρώπου, είχε ως συνέπεια να καλλιεργηθεί με τον καιρό στην αιρετική Δύση ένα αντιχριστιανικό και αντιευαγγελικό φρόνημα, ενώ παράλληλα όπως τονίσαμε, υποβιβάστηκε ο διάβολος αρχικά σε μία ημιφανταστική σφαίρα, κάτι που συνετέλεσε κι αυτό με τη σειρά του στο να χάσουν την επαφή οι άνθρωποι με τη χριστιανική παράδοση και να μην μπορούν να διακρίνουν υπό ποίων πνευμάτων οδηγούνται, στερούμενοι πάσης εμπειρίας γύρω από τα τεχνάσματα και τις μεθοδείες του πονηρού.

Όλα αυτά οδήγησαν στην εκ βάθρων αλλοτρίωση της χριστιανικής Ευρώπης, η οποία, μη έχοντας πλέον την παραμικρή γεύση της εμπειρίας του Ακτίστου, εξόρισε σταδιακά το Θεάνθρωπο και στη θέση του τοποθέτησε τον Ευρωπαϊκό άνθρωπο, όπως θα μας πει ο άγιος του καιρού μας Ιουστίνος Πόποβιτς⁴⁷. Έπειτα δέ από την επικράτηση του δαιμονικού πνεύματος του Διαφωτισμού, η αιρετική Δύση έκανε ένα βήμα παραπέρα και επιβιβάστηκε επισήμως στις ράγες του νεοσατανισμού, με όλα όσα το κίνημα αυτό προεσβεύει:

- αγνωστικισμός και αθεΐα, με καλύτερη εναλλακτική πρόταση τον αποκρυφιστικό πανθεισμό,
- φαινομενική αμφισβήτηση της ύπαρξης του διαβόλου,
- θεός ο άνθρωπος (deus est homo).

⁴⁵ Οσίου Νείλου, β'. *Περί πορνείας*, PG79, 1444.

⁴⁶ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, *Η. Εμβάντι δέ αυτώ εις το πλοΐον, ηκολούθησαν οι μαθηταί αυτού κτλ.*, PG57, 349.

⁴⁷ Βλ. σχετικώς Αρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς, *ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΙ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ*, Εκδοτικός Οίκος «Αστήρ», Αθήνα 1987.

Κυριότερο όμως σύνθημα, που υιοθέτησε η αποστατούσα Δύση εκ της φαρέτρας του νεοσατανισμού, υπήρξε το περίφημο «*κ ά ν ε ό , τ ι θ έ λ ε ι ς*», που εξέφρασε πρώτος ο εκ των κορυφαίων, αν όχι ο κορυφαίος, εκπρόσωπος του αποκρυφισμού και «μεσσίας» της κίνησης του νεοσατανισμού, ο Άγγλος **Aleister Crowley** ⁴⁸ .

Η απλή αυτή φράση, που ηχεί τόσο σαγηνευτικά και ακίνδυνα στα αφτιά όλων, αποτελεί την κεντρική ιδέα του περίφημου «συμβόλου της πίστewς» που συνέταξε ο Crowley, το οποίο με τη σειρά του αποτελεί μέρος της «Γνωστικής Λειτουργίας», δηλαδή της «Λειτουργίας του Σατανά», επίσης δημιούργημα του ίδιου, στο συγγραφικό του έργο το **«Βιβλίο του Νόμου» (1904)**. Με βάση το κείμενο αυτό, ο Crowley εκθέτει τις αντιλήψεις του περί ανθρώπου, διακηρύσσοντας πως δεν υπάρχει κανένας Θεός-νομοθέτης, στον οποίο οφείλει ο άνθρωπος να κάνει υπακοή, αλλά «Θεός είναι ο άνθρωπος» και το ουσιαστικό σε αυτόν το «θεό» είναι το θέλημά του. Κι αυτό διότι, στο σατανικό νόμο του Crowley δεν υπάρχει καμμία δέσμευση, κανένας νόμος έξω από το προσωπικό θέλημα του κάθε ανθρώπου και εν δυνάμει σατανιστή. **Η πρώτη και μόνη εντολή είναι: *Do what you will, that shall be the whole of the law*, δηλαδή κάνε ότι θέλεις, αυτός είναι όλος ο νόμος** ⁴⁹ .

Ενδιαφέρον όμως παρουσιάζουν και οι απόψεις του Crowley γύρω από τη σεξουαλικότητα, **καθότι ο ίδιος όπως φαίνεται μέσα από το νεοσατανισμό προωθούσε και την παράλληλη κίνηση του πανσεξουαλισμού**. Στο «Βιβλίο του Νόμου», σε ένα απόσπασμα, αναφέρεται το εξής: «*ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να αγαπά όπως θέλει- επίσης γεμίστε με αγάπη ανάλογα με τη θέληση σας, όπως θέλετε, όποτε, όπου και με όποιον θέλετε!*». Ακόμα κι ο πανθεϊσμός του Crowley κατανοείται ως σεξουαλική τάση ζωής, αφού γίνεται λόγος για «θεϊκή σεξουαλικότητα» ως έκφραση της ζωτικής δύναμης. Σύμφωνα με το νόμο της «θέλησης», κανένας δεν έχει το δικαίωμα να εμποδίσει την «έκφραση» αυτής της «ζωτικής δύναμης», **με οποιονδήποτε τρόπο θελήσει κανείς να ασκήσει αυτή τη σεξουαλικότητα και με οποιοδήποτε άτομο κρίνει ότι πρέπει να το κάνει** ⁵⁰ ! Ο ίδιος ο Crowley υπήρξε πιστός ακόλουθος του πανσεξουαλικού αυτού μανιφέστου, από τη στιγμή που συμμετείχε σε σεξουαλικά όργια, έχοντας αναρίθμητες σχέσεις, **τόσο με γυναίκες, όσο και με άνδρες**. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να διακηρύξει πως οι σεξουαλικές διαστροφές είναι πράξεις σεξουαλικής μαγείας ⁵¹ .

⁴⁸ π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου, *Νεοσατανισμός-Ορθόδοξη θεώρηση και αντιμετώπιση*, Εκδόσεις Διάλογος, Αθήνα 1996, σελ. 118.

⁴⁹ Βλ. ό. π. , σελ. 119-120, 203 και 205.

⁵⁰ Βλ. ό. π. , σελ. 63.

⁵¹ Βλ. ό. π. , σελ. 119.

Ο Crowley δεν έκανε τίποτα παραπάνω από το να ακολουθήσει την αντιστροφή της ηθικής, που υπόσχεται ο Σατανάς στους πιστούς του, μέσα από την οργιαστική διονυσιακή κατανόηση του «θεϊκού» και την απολυτοποίηση της ηδονής. Και με το νόμο του, αφού έχρισε θεό τον άνθρωπο, έκανε λόγο για δύναμη, μία δύναμη χωρίς αναστολές, όρους και όρια. Ο νόμος λοιπόν αυτός αναγνωρίζει απόλυτη ελευθερία στον «ισχυρότερο», με την προτροπή της επιβολής και της μη υποχώρησης, μέχρι να επιτύχει κανείς αυτό που θέλει ⁵². Είναι προφανές πως άμεσος στόχος του Crowley ήταν να πλήξει τη χριστιανική ηθική. Για αυτό κι ένας από του μαθητές του, ο φυσικός Jack Parson, επιτέθηκε με σφοδρότητα στη χριστιανική ηθική, μέσα από ένα βιβλίο-μανιφέστο που έγραψε για τον Αντίχριστο: «Τέλος στις δουλικές αρετές και στους προληπτικούς περιορισμούς. Τέλος στην ηθική των σκλάβων (δηλαδή στη χριστιανική ηθική)... και τέλος στον περιορισμό και στην απαγόρευση, γιατί εγώ, ο Αντίχριστος, ήρθα σε σας και κηρύττω το λόγο του Θηρίου 666, που λέγει: Δεν υπάρχει κανένας νόμος, εκτός από αυτό που εσύ θέλεις. Θα οδηγήσω όλους τους ανθρώπους στο νόμο του Θηρίου 666 και στο νόμο του θα κυριεύσω τον κόσμο» ⁵³.

Λίγο προτού κλείσουμε κι αυτή την ενδιαφέρουσα ενότητα, θα επιχειρήσουμε να προβούμε σε μία-δύο παρατηρήσεις. Καταρχήν φαίνεται ξεκάθαρα πως μέσα από την κίνηση του νεοσατανισμού προωθήθηκε η λεγόμενη σεξουαλική απελευθέρωση του ανθρώπου και η σταδιακή νομιμοποίηση όλων των σεξουαλικών διαστροφών, ανάμεσα τους και η ομοφυλοφιλία ⁵⁴. Είναι χαρακτηριστικό πως στη «Σατανιστική Βίβλο», που χρησιμοποιείται στην εκκλησία του Σατανά, αναφέρεται ρητά, στα πλαίσια του τελετουργικού, ότι: «ο σατανισμός πράγματι συνηγορεί στη σεξουαλική ελευθερία, αλλά μόνο με την πραγματική σημασία της λέξης... ο σατανισμός αποδέχεται κάθε μορφή σεξουαλικής δραστηριότητας που ικανοποιεί σωστά τις ατομικές επιθυμίες-είτε είναι ετεροφυλοφιλικές, ομοφυλοφιλικές, αμφισεξουαλικές ή ακόμα και την

⁵² Βλ. ό. π. , σελ. 204.

⁵³ Βλ. ό. π. , σελ. 124-125.

⁵⁴ Αυτή ακριβώς η στενή σχέση ανάμεσα στο νεοσατανισμό και την ομοφυλοφιλία, εκδηλώνεται στην εποχή μας απροκάλυπτα πλέον. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η τελετή του 2014 των μουσικών βραβείων Grammys, η οποία εξελίχθηκε σε μια γιορτή αποθέωσης του αποκρουφισμού και της ομοφυλοφιλικής ατζέντας, με ένα καταγισμό συγκεκριμένων μηνυμάτων και συμβολισμών. Παρόλο το φυσιολογικό μούδιασμα εκ μέρους των θεατών, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό δεν καταγράφηκε σχετικός προβληματισμός ή αντίδραση. Συνήθως η στάση που κρατά ο αποχριστιανισμένος δυτικός κόσμος, μετά το αρχικό σοκ που υφίσταται, είναι η απλή παρακολούθηση των γεγονότων, κάτι που οδηγεί στην συνήθεια και από εκεί τελικά, στην αδιαφορία. Για περισσότερα, βλ. σχετικά στην ιστοσελίδα: <http://redskywarning.blogspot.gr/2014/01/grammys.html>

αποχή, εφόσον αυτό επιλέγεις. Ο σατανισμός επίσης επικυρώνει κάθε είδωλο ή παρεκτροπή που θα προάγει τη σεξουαλική ζωή»⁵⁵.

Αυτή λοιπόν η αντεστραμμένη ηθική της εκκλησίας του Σατανά βασίζεται σε εντολές του τύπου: «ο Σατανάς ενσαρκώνει την απόλαυση αντί της εγκράτειας», ή «ο Σατανάς βλέπει τον άνθρωπο ως ένα άλλο ζώο, που μερικές φορές είναι καλύτερο, συχνά όμως χειρότερο από άλλα τετράποδα»⁵⁶. Εδώ σε αυτό το σημείο έχουμε τη δικαίωση του ιερού Χρυσοστόμου, όταν λέει πως η ακολασία οδηγεί την ανθρώπινη φύση κάτω από τα άλογα ζώα, μέσα από την παραδοχή του ίδιου του Σατανά για το πώς βλέπει τον άνθρωπο, όταν τον εξουσιάζει. Και ένα τελευταίο σχόλιο, για τη δύναμη διεκδίκησης που προβάλλει ο νόμος του Crowley επί παντός είδους διαστροφή. Εκτιμούμε πως εύκολα μπορούμε να επικαιροποιήσουμε τις προτροπές του, με βάση τα όσα βλέπουμε να συμβαίνουν στην εποχή μας. Η κάθε διαστροφή πλέον νομιμοποιείται μέσω της ισχυρής κρατικής επιβολής, η οποία δεν υποχωρεί ενώπιον οιασδήποτε διαμαρτυρίας, από όπου κι αν προέρχεται. Όπως θα μας πει κι ο μεγάλος αγωνιστής της Ορθοδοξίας, άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, «τίποτε, όπως φαίνεται, δεν μπορεί να συγκρατήσει τη γλώσσα που ασεβεί, όταν υποστηρίζεται κι από τη δύναμη της εξουσίας»⁵⁷.

❖ **Η ομοφυλοφιλία ως κατ' εξοχήν σημείο αναφοράς της εποχής του Αντιχρίστου.**

Είναι σαφώς καταγεγραμμένο από τον Απόστολο Παύλο, ότι η εποχή μετά την πρώτη έλευση του Χριστού σηματοδότησε και την εσχατολογική περίοδο που οδηγεί και καταλήγει στη Δευτέρα Παρουσία Του. Στη Β' προς Θεσσαλονικείς επιστολή του, ο Απόστολος χωρίζει το μεσοδιάστημα σε δύο περιόδους. Στην πρώτη περίοδο αναφέρει πως ο διάβολος ενεργεί συγκεκαλυμμένα, τονίζοντας τη λέξη «μυστήριο», λέγοντάς μας ότι «τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας»⁵⁸, ενώ στη δεύτερη περίοδο ο διάβολος ενεργεί φανερά, καθότι μας λέει ότι «καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος»⁵⁹. **Το προειδοποιητικό σημείο για την επικείμενη φανέρωση του πλάνου Αντιχρίστου είναι η προηγηθείσα εκτεταμένη αποστασία της ανθρωπότητας.** Για αυτό και ο Απόστολος Παύλος συγκρατεί τους ενθουσιώδεις και αγωνιστές Θεσσαλονικείς, επισημαίνοντας να μην προβούν σε άκαιρες ενέργειες, διότι ο Αντίχριστος δεν θα φανεί «ἐὰν μὴ

⁵⁵ π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου, *Νεοσατανισμός-Ορθόδοξη θεώρηση και αντιμετώπιση*, Εκδόσεις Διάλογος, Αθήνα 1996, σελ. 149.

⁵⁶ Βλ. ό. π., σελ. 138-139.

⁵⁷ Αγίου Θεοδώρου Στουδίτου, *Πρό Φώτων*, Κυριακοδρόμιον, Αγιον Όρος, σελ. 644.

⁵⁸ Β' Θεσ. β' 7

⁵⁹ Β' Θεσ. β' 8

ἔλθη ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας.» ⁶⁰ .

Συνεπῶς ἡ ἔλευση τοῦ Αντιχριστοῦ δεν θα συμβεῖ ἀπροϋποθέτως, ἀλλὰ θα πραγματοποιηθεῖ ὡς μία φυσική θα λέγαμε συνέχεια αὐτῆς τῆς γενικευμένης ἀποστασίας καὶ καθολικῆς ἀνταρσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στο νόμο τοῦ Θεοῦ. Με ἄλλα λόγια, ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἅγιοι ἐρμηνευτές, **ο Αντίχριστος θα ἔλθει, ἐπειδὴ καὶ θα τον θέλει καὶ θα τον ἐπιζητᾷ ἡ ἀνθρωπότητα**. Για αὐτό καὶ ὁ Χριστὸς προεῖπε στους θεομάχους Εβραίους, «ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, καὶ οὐ λαμβάνετε με· ἐὰν ἄλλος ἔλθη ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε.» ⁶¹ . Ὁ Αντίχριστος θα επικρατήσῃ στὴν παγκόσμια κοινότητα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὴ θα ἔχει χρεοκοπήσῃ πρωτίστως πνευματικὰ κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ πρῶτα ἐκμεταλλεῖται στὸ ἔπακρο αὐτὴ τὴν πνευματικὴ πενία, **θα εὐθυγραμμιστεῖ με τὴ γενικὴ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατεύθυνση τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του, θα μας πει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντιανίνωφ** ⁶² .

Καὶ ποια θα εἶναι αὐτὴ ἡ γενικὴ ἠθικὴ, ποὺ θα γιγαντώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποστασίας στὴν ἀνθρωπότητα; Θα εἶναι αὐτὴ ἡ ἐκφυλὴ ἠθικὴ ποὺ επικρατοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ Νῶε καὶ τοῦ Λῶτ, ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ' **«καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἦσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας. ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ· ἦσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπῶλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν· ἡ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπόλεσεν ἅπαντας. κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται.»** ⁶³ .

Με βάση λοιπὸν τὸν συγκλονιστικὸ αὐτὸ προειδοποιητικὸ λόγὸ τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἀναφορὰ ποὺ κάνει γύρω ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ποὺ επικρατοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε καὶ τῶν Σοδόμων, ἀντιλαμβανόμεστε πῶς στὴν ἐποχὴ τοῦ Αντιχριστοῦ, κατ' ἐξοχὴν σημεῖο ἀναφορᾶς αὐτῆς τῆς ἠθικῆς παρακμῆς θα εἶναι (καὶ) ἡ ὁμοφυλοφιλία. **Κοινὸ στοιχεῖο τῶν δύο ἐποχῶν καὶ πρωτογενὴς αἴτιο ποὺ ὁδηγεῖ στο θανάσιμο ἀμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἡ υπερηφάνεια** ⁶⁴ καὶ

⁶⁰ Β' Θεσ. β' 3

⁶¹ Ιω. ε' 43

⁶² Ἀγίου Ἰγνατίου Μπριαντιανίνωφ, *Θαύματα καὶ σημεία*, Ἐκδοσὴ Ι.Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 2000, σελ. 47-48.

⁶³ Λουκ. ιζ' 26-30

⁶⁴ Δεν εἶναι λοιπὸν τυχαίον πῶς τὸ ἀμαρτωλὸ στοιχεῖο τῆς υπερηφάνειας εἶναι αὐτὸ ποὺ κυριαρχεῖ σήμερον ὡς βασικὸ σύνθημα στὶς διάφορες αἰσχυρὲς ποικιλόμορφες ἐκδηλώσεις ποὺ διεξάγονται, στὰ πλαίσια τῆς προπαγάνδας ποὺ συντελεῖται ὑπὲρ τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Αὐτὸ φανερῶνει καὶ τὰ ἐλατήρια ὅσων κινούνται ἀναιδῶς πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρά ταπεινά εἶναι.

δευτερευόντως η καλοπέραση ⁶⁵. Λέει χαρακτηριστικά ο προφήτης Ιεζεκιήλ: «πλήν τούτο τὸ ἀνόμημα Σοδόμων τῆς ἀδελφῆς σου, ὑπερηφανία· ἐν πλησμονῇ ἄρτων καὶ ἐν εὐθηνία οἴνου ἐσπατάλων αὐτὴ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῆς.» ⁶⁶ . Η σύνδεση αυτή μας φέρνει αμέσως στο νου την αποστροφή που ένωσε ο Θεός μπροστά στην ακόλαστη κοινωνία των Σοδόμων ⁶⁷, κάτι που τον εξώθησε στην απόφαση να καταστρέψει ολοσχερώς την περιοχή γύρω από τη σημερινή «Νεκρά Θάλασσα» ⁶⁸, ως μία προειδοποίηση για την ανθρωπότητα όλων των εποχών και κυρίως των εσχάτων ημερών ' «ὅπως τα Σόδομα και τα Γόμορρα και οι γύρω τους πόλεις, που καταπόρνευσαν με τρόπο ὅμοιο με αυτούς και πήγαν πίσω από διαφορετική σάρκα, **είναι μπροστά μας παράδειγμα**, αφού τιμωρήθηκαν με καταδίκη αιώνιας φωτιάς»⁶⁹.

Έτσι λοιπόν, οι περιοχές πέριξ των Σοδόμων και Γομόρρων πλήρωσαν με το επιτίμιο του θανάτου την αλαζονεία και την υπερηφάνεια τους απέναντι στην καταπάτηση των φυσικών νόμων και λειτουργιών που θέσπισε ο Θεός στον κτιστό κόσμο ' «καὶ ἐμεγαλαύχουν καὶ ἐποίησαν ἀνομήματα ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ ἐξῆρα αὐτὰς καθὼς εἶδον.», θα μας ερμηνεύσει ξανά ο προφήτης Ιεζεκιήλ ⁷⁰ . **Η τιμωρία όμως των ανόμων των εσχάτων ημερών θα είναι κατά πολύ βαρύτερη από εκείνη της κοινωνίας των Σοδόμων**, διότι, όπως εξηγεί ο Μέγας Βασίλειος, οι άνθρωποι εκείνοι οι σοδομίτες είχαν κι ένα ελαφρυντικό, άσχετα εάν αυτό δεν ήταν αρκετό για να τους σώσει: το γεγονός πως έζησαν στην προ Νόμου εποχή και δεν γνώριζαν με ακρίβεια αυτά που γνώριζαν όσοι έζησαν μετά την εποχή του Μωυσή, ο οποίος τους παρέδωσε, μόλις κατέβηκε από το Σινά, **γραπτώς** το νόμο του Θεού. Έτσι, στην περίπτωση τους θα ισχύσει ό, τι ίσχυσε στην περίπτωση, όπου «ο μὲν αἶν επτά φορές ετιμωρήθη, ο δὲ Λάμεχ

⁶⁵ Λέει σε μια ομιλία του ο μακαριστός ιερομόναχος π. Αθανάσιος Μυτιληναίος : «Τὰ ἁμαρτήματα τῶν Πενταπόλεων, μέ πρωτεύουσα τὰ Σόδομα, ἦταν: 1) ἡ εὐημερία ἢ ἀπεριόριστη, ἢ εὐθυμία, ὁ πλοῦτος, 2) ἡ ἀσπλαχνία πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, δηλαδή ἡ ἀπουσία ἐλεημοσύνης, 3) ἡ ἔσχατη ἠθικὴ ἐξαχρείωση, μέσα στὴν ὁποία κορυφαία ἦταν ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου». (Ησαΐας, ὁμιλία 4η) π. Αθ. Μυτιληναίος.

⁶⁶ Ιεζ. 16, 49 μτφ. «Αλλά η παρανομία των Σοδόμων, της αδελφῆς σου αυτής πόλεως, ἦτο η υπερηφάνεια. Μέσα εις την αφθονίαν των ἄρτων και του οίνου και των υλικῶν αγαθῶν εζούσεν αὐτὴ και αι κωμοπόλεις της μίαν ἄσωτον και σπάταλον ζωὴν.

⁶⁷ Γεν. 18, 20 : «εἶπε δὲ ὕριος· κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαί σφόδρα».

⁶⁸ Γεν. 19, 24-25 : «καὶ ὕριος ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον, καὶ πῦρ παρὰ ὕριου ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περίχωρον καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς».

⁶⁹ Ιουδ. 7

⁷⁰ Ιεζ. 16, 50 μτφ. «Ἦσαν καυχημαῖαι και ημάρταναν αναιδῶς ἐνώπιόν μου. Επειδὴ δε ἐγὼ ἐβλεπα την παράνομον αὐτὴν ζωὴν των, τους κατέστρεψα.».

επτά φορές το εβδομήκοντα»⁷¹, αν και ο τελευταίος διέπραξε το όμοιο αμάρτημα του φόνου⁷².

Στο ίδιο μήκος κύματος και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφέρει συμπληρωματικά, προς σωφρονισμό όσων συνεχίζουν να ασεβούν, τα εξής: «τι λοιπόν; Επειδή τιμωρήθηκαν εκείνοι με τέτοιο τρόπο, δεν υπάρχουν και τώρα πολλοί που διαπράττουν τα ίδια αμαρτήματα με εκείνους και όμως δεν τιμωρούνται; **Ναι ' όμως αυτό θα προκαλέσει μεγαλύτερη τιμωρία σε αυτούς που πίπτουν στα ίδια παραπτώματα.** Όταν δεν συνειζόμεστε ούτε από τα όσα συνέβησαν σε εκείνους, ούτε κερδίζουμε κάτι από τη μακροθυμία του Θεού, σκέψου, ότι καθιστούμε σφοδρότερο εκείνο το άσβεστο πύρ εναντίον και κάνουμε τον σκόκληκα φοβερότερο.»⁷³.

Άρα, ας μην υπάρχει επανάπαυση στη σημερινή εποχή και σκόπιμη παρερμηνεία της μακροθυμίας του Θεού. Οι Άγιοι Πατέρες, που ασχολήθηκαν με την εσχατολογική γραμματεία, άπαντες συγκλίνουν κι αυτοί με τη σειρά τους στην άποψη πως οι άλογες επιθυμίες των ανθρώπων θα κυριαρχήσουν κατά την εποχή του Αντιχρίστου, αφήνοντας ορισμένοι εξ αυτών ως παρακαταθήκη μία σειρά προφητειών που μας προειδοποιούν συγκεκριμένα για τα επερχόμενα σημεία των καιρών. Μάλιστα, μία από τις πιο γνωστές προφητείες στην πατερική γραμματεία κάνει λόγο ανοιχτά για το θέμα της ομοφυλοφιλίας και είναι αυτή του –εκ Δύσεως ορμώμενου και άριστου γνώστη της παραδόσεως της Ανατολής– αγίου Ιερώνυμου (347-420 μ. Χ.), που αναφέρει, κατά τρόπο ξεκάθαρο, πως «**όταν θά πολλύνει ή άρσενοκοιλία πάνω στή γή, τότε θά καταστραφεί ό κόσμος καί θά έρθει ό Χριστός ξανά στή γή**»⁷⁴.

Στην ίδια κατεύθυνση και ακόμα πιο αναλυτικός ο όσιος Νείλος ο Μυροβλήτης προφητεύει για την εποχή μας, λέγοντας τα εξής: «... ατά το 1900 έτος, βαδίζοντες προς τον μεσασμό τού 8ου αιώνος, **άρχεται ο κόσμος τού καιρού εκείνου να γίνεται αγνώριστος.** Όταν πλησιάσει ο καιρός τής ελεύσεως τού Αντιχρίστου, θα σκοτισθή ή διάνοια των ανθρώπων από τα πάθη τής σάρκας, και θα πληθυνθεί σφόδρα ή ασέβεια και ή ανομία. Τότε άρχεται ό κόσμος να γίνεται αγνώριστος... **Θα μετασχηματίζονται οι μορφές των ανθρώπων και δεν θα**

⁷¹ Γεν. 4, 24

⁷² Μεγάλου Βασιλείου, μζ'. *Ει δει τοις αμαρτάνουσιν εφησυχάζειν*, PG31, 1113.

⁷³ Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου, μβ'. *Εξαναστάντες δέ οι άνδρες επέβλεψαν επί πρόσωπον Σοδόμων και Γομόρρας*, PG54, 385.

⁷⁴ «Σᾶς τό έχω ξαναπει, αλλά δέν πειράζει νά τά έπαναλάβουμε, ό Άγιος Ιερώνυμος είχε πει τό έξής: «Όταν θά -προσέξτε αυτό, έγώ τό πιστεύω- όταν θά πολλύνει ή όμοφυλοφιλία στους χριστιανικούς λαούς, -άδιανόητο τόν καιρό πού τό είπε ότι Χριστιανοί θά κατέληγαν νά είναι όμοφυλόφιλοι- τότε, [λέει], πλησιάζει τό τέλος τής Ιστορίας». Στηριχτηκε στά Σόδομα καί τά Γόμορρα».

(Σειράχ, όμιλία 253η) π. Αθανάσιος Μυτιληναίος.

γνωρίζονται οι άνδρες από τις γυναίκες δια τής αναισχύντου ενδυμασίας και των τριχών της κεφαλής (.....) Οι πορνείες, μοιχείες, αρσενοκοιτίες, κλοπές και φόνοι θα πολιτεύονται εν τω καιρώ εκείνω και διά την ενέργειαν της μέγιστης αμαρτίας και ασελγείας οι άνθρωποι θέλουν στερηθεί την χάριν του Αγίου Πνεύματος όπου έλαβαν εις το Άγιον άπτισμα καθώς και την τύψιν και τον έλεγχο της συνειδήσεως (.....)»⁷⁵.

Ας αρκεστούμε όμως σε αυτές τις δύο ενδεικτικές προφητείες. Τον αν εκπληρώνονται αυτές σήμερα, εκτιμούμε πως μπορεί εύκολα ο κάθε πιστός της εποχής μας να κάνει την σχετική αναγωγή και να βρεί τη σωστή απάντηση. Άλλωστε, σε κάθε περίπτωση, ο ίδιος ο Κύριος, μας έδωσε τα κριτήρια εκείνα που θα μας βοηθήσουν να αναγνωρίσουμε τα σημεία των καιρών, πάντα με την προϋπόθεση ότι θα βρισκόμαστε σε κατάσταση διαρκούς νίψεως και αυξημένης ετοιμότητας ' «*Από δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολὴν. ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλὸς καὶ τὰ φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς τὸ θέρος· οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἐπὶ θύραις.*»⁷⁶.

Δ' ΜΕΡΟΣ: ΕΠΙΛΟΓΟΣ

❖ Περί απομακρύνσεως από την ομοφυλοφιλία.

Η παρούσα εργασία αναλώθηκε στο να καταδείξει, κατά το δυνατόν όσο πιο διεξοδικά και μέσα από πολλές οπτικές γωνίες, τις σοβαρές σωτηριολογικές επιπτώσεις που επιφέρει στον άνθρωπο το κορυφαίο αμάρτημα της ομοφυλοφιλίας. Εκτιμούμε πως η αναίδεια με την οποία εξαπλώνεται στις μέρες μας η παρά φύσιν –οργανικά- πορνεία, έχει ως θεμέλιο και βάση τη παραχαλάρωση του χριστιανικού κηρύγματος, πάνω στα κατά φύσιν –οργανικά-πορνικά αμαρτήματα. Είναι πασιδηλο πως τις τελευταίες δεκαετίες έπαψε να ακούγεται από άμβωνος η πατερική γνωμοδότηση πως γενικότερα η πορνεία είναι θανάσιμο αμάρτημα, με εξίσου ολέθριες σωτηριολογικές επιπτώσεις. Αυτή η πρωτοφανής σιγή ασυρμάτου εκ μέρους της πλειονότητας των εκκλησιαστικών ταγών και ποιμένων, σε συνδυασμό με τον ανελέητο βομβαρδισμό που δέχεται όλα αυτά τα χρόνια ο άνθρωπος από τα γνωστά κέντρα που προωθούν τον πανσεξουαλισμό, λειτούργησε σαν μία χιονοστιβάδα στην κοινωνία, που πλέον είναι πολύ δύσκολο να ελεγχθεί. Και όντως η αίσθηση που υπάρχει είναι ότι στην εποχή μας, η κατάσταση πάνω σε αυτό το θέμα

⁷⁵ Ολόκληρη η προφητεία βρίσκεται στο βιβλίο «Ευαγγελικός Κήπος», της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Κύπρου, καθώς και στο διαδίκτυο (ενδεικτικά) στην ιστοσελίδα: <http://www.impantokratoros.gr/B7CF7301.el.aspx>

⁷⁶ Ματθ. κβ' 32-33

μοιάζει να είναι ανεξέλεγκτη. Τα πάθη έχουν γιγαντωθεί **και η ανθρωπότητα είναι μεθυσμένη από τον οίνο της πορνείας**, όπως αναφέρει η Αποκάλυψη του Ιωάννη ' «ὄτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλούτησαν.» ⁷⁷ .

Κάνοντας στο σημείο αυτό μία σχετική χρήσιμη παρένθεση, θα παρατηρήσουμε ότι ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος επισημαίνει μέσα από την θεόπνευστη διδασκαλία του, το πόσο τραγικό είναι να αφήνεις τα πάθη να γιγαντώνονται. Τονίζει δέ με παραβολικό τρόπο πως τα πάθη ομοιάζουν με σκυλάκια, που συνηθίζουν να τριγυρίζουν στα σφαγεία και φεύγουν μόνο αν τα φωνάξεις εναντίον τους, διαφορετικά αν τα αφήσεις ορμούν στα κρέατα σαν υπερμεγέθη λιοντάρια. Για τον λόγο αυτό συνιστά: «Εξουδένωσον την μικράν επιθυμίαν, ίνα μη ενθυμηθῆς την σφοδρότητα της πυρώσεως αυτής. Διότι η υπέρ των μικρών πραγμάτων υπομονή των μεγάλων πραγμάτων τον κίνδυνο αποσοβεί. **Αδύνατον γάρ κατακρατήσαι των μεγάλων πραγμάτων, εάν μη νικήσης τα ευτελέστερα**» ⁷⁸ .

Παρόλη όμως τη δύσκολη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην εποχή μας και παρόλο το βομβαρδισμό που δεχόμαστε υπέρ της ομοφυλοφιλίας, η εντολή που έχουμε εμείς οι Χριστιανοί είναι να μην αδιαφορούμε και να αγωνιζόμαστε. **Γιατί, αν αυτοί που αναμειγνύονται σε απαγορευμένα έργα, διαπράττουν μολυσμό της σαρκός, όσοι τους παρακολουθούν και αδιαφορούν για την κατάντια τους, αυτοί διαπράττουν μολυσμό του πνεύματος, θα μας πει ο Μέγας Βασίλειος** ⁷⁹ . Πώς λοιπόν πρακτικά μπορεί κανείς να βοηθήσει; Καταρχάς, αποκτώντας την προαίρεση του Λώτ, απαντά ο ιερός Χρυσόστομος ' βλέποντας τους αδελφούς μας να βρίσκονται στο βάραθρο της ασέβειας και σχεδόν κάτω από το φάρυγγα του διαβόλου, να εκφέρουμε μερικές φορές και εφόσον οι περιστάσεις το επιτρέπουν, κάποιο λόγο εποικοδομητικό, μία συμβουλή ή μια παραίνεση ⁸⁰ .

Προέχει επομένως, ως επιτακτική ανάγκη, να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους. Να μεταφέρουμε ανόθευτη τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και των Αγίων Πατέρων και να τονίζουμε διαρκώς, όπως προαναφέραμε, τις αρνητικές σωτηριολογικές συνέπειες που έχει η θανάσιμη αμαρτία που λέγεται ομοφυλοφιλία, **διότι πολλοί που νοσούν από τη μεγάλη αυτή ασθένεια, δεν έχουν την αίσθηση πως νοσούν, ακριβώς επειδή αγνοούν τα περί ψυχικής**

⁷⁷ Αποκ. ιη' 3

⁷⁸ Αγίου Ισαάκ Σύρου, ΝΕ'. *Περί παθών*, Φιλοκαλία, ΕΠΕ, τόμος 8Β, σελ. 318.

⁷⁹ Μεγάλου Βασιλείου, νγ'. *Τις εστί ο μολυσμός της σαρκός κτλ.*, ΡG31, 1117.

⁸⁰ Αγίου Ιωάννου Χρυσόστομου, μγ'. «*Ηλθον δε*», φησίν, «*οι δύο Άγγελοι εις Σόδομα εσπέρας*», ΡG54, 395.

υγείας εξ επόψεως ορθοδόξου⁸¹. Ας μιμηθούμε λοιπόν τον Απόστολο Παύλο κι ας επαναλαμβάνουμε διαρκώς τα λόγια του: «μη πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενικοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοῖδοροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.»⁸². Διότι στο θέμα αυτό δεν χωρούν εκπτώσεις και άπαντες θα πρέπει να έχουν στο νού τους αυτόν τον δυσμενή παύλειο στίχο. Όπως φυσικά θα πρέπει να έχουν στο νου τους και τον επόμενο ευμενή παύλειο στίχο, εφόσον υπάρξει πραγματική μετάνοια: «καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ὑρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.»⁸³.

---

⁸¹ Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος, «μακάριος είναι όποιος εγκατέλειψε τη ζάλη της μέθης του και είδε σε άλλους ποια είναι η αχόρταγη κραιπάλη του. Διότι τότε θα γνωρίσει την αισχύνη του. Όσον καιρό όμως φέρει κανείς την κραιπάλη της μέθης των αμαρτιών του μαζί του, όλα όσα πράττει του φαίνονται ευπρεπή». Βλ. Αγίου Ισαάκ Σύρου, ΝΕ'. Περί παθών, Φιλοκαλία, ΕΠΕ, τόμος 8Β, σελ. 318.

⁸² Α' Κορ. α' 9-10

⁸³ Α' Κορ. α' 11 μτφ.: « αι αυτά ήσασταν μερικοί. αλλά απολουστήκατε, αλλά αγιαστήκατε, αλλά δικαιοθήκατε με το όνομα του ὑρίου μας Ιησού Χριστού και με το Πνεύμα του Θεού μας.».